

Autofiktion – performativitet og paratekst //
Begrebsudvidelse

Autofiktion

1. Navne identitet mellem forfatter, fortæller og hovedperson
2. Benytter fiktionsbetegnelser som roman/digt
3. Bevidst fiktive elementer indgår

AUTOFIKTIONEN SOM FRI SELVBIOGRAFISK KONSTRUKTION

Grænsen mellem det faktiske og det fiktive er flydende,

Uden betydning af skelne mellem, hvad der er faktisk og hvad der er fiktivt, og det er en del af forfatterens strategi.

Bjørn Rasmussen

AUTOFIKTIONEN SOM DOBBELT- KONTRAKT

Opererer med modsætningen mellem faktisk og fiktivt på en betydningsbærende måde.

Hvad der fortælles (og læses) som faktisk sket, viser sig siden at være fiktivt – og omvendt.

Claus Beck-Nielsen
Das Beckwerk
Madame Nielsen

AUTOFIKTIONEN SOM SELVFORTÆLLING

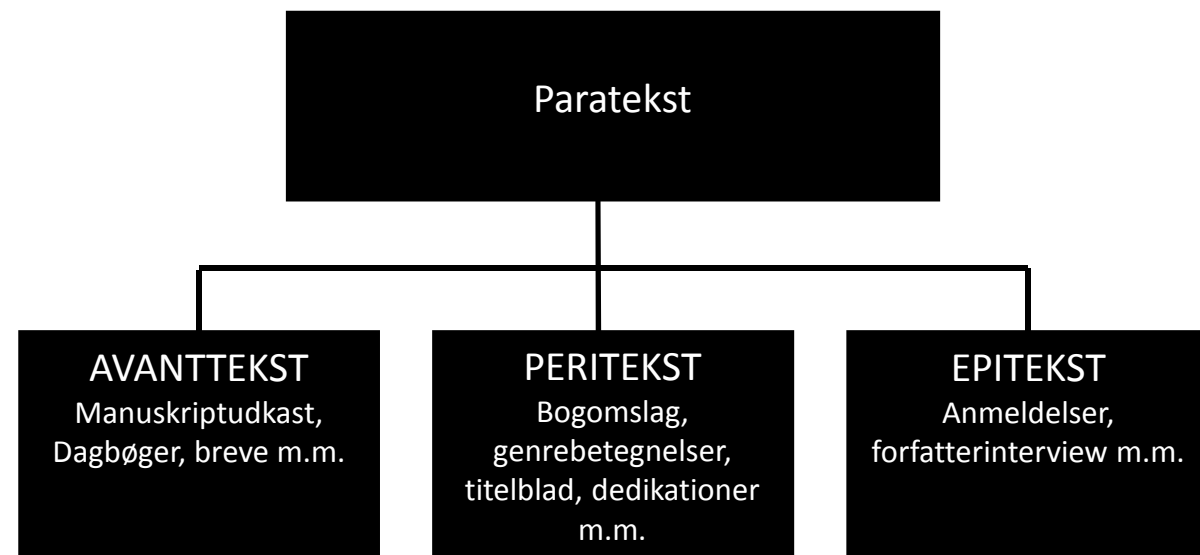
Værket er forpligtet på en selvbiografisk virkelighed

Forfatteren fortæller om sig selv og sit liv, som om han/hun var en fiktionskarakter

Karl Ove Knausgaard

Når forfatteren *er* fortælleren

- Autofiktive værker har en skabende karakter. De inddrager ikke blot kunstnerens eller andre virkelige personers liv og identitet, men griber også forandrende ind i det liv, de refererer til. De *gør* noget ved virkeligheden – har en *skabende* effekt.
- Begrebet performativ biografisme spiller på sproghandlingsteoriens begreb *et performativ* (ord der skaber handling) og æstetik teoriens begreb *performance* (ikke kunst, der skaber kunst).
- I den performative biografisme bliver værket – lidt som Facebook – et rum, hvor kunstnerne afsøger og opbygger deres identitet. På den måde opstår et *feedbackkredsløb* mellem liv og værk.
- De tekster der omgiver værket (paratekster) bliver i højere grad en betydningsskabende del af værket.

Gérard Genette, *Seuils (Tærskler)* - 1977

Forsiden som paratekst